

Y- SALONGEN 2002

MIDLANDA KONSTHALL 7 DECEMBER 2002 - 2 FEBRUARI 2003

Efter tio års bortavaro har nu den "nya y-salongen" kommit tillbaka i en form som i stora drag liknar den gamla salongen från början av sjuttioalet. Här har man i traditionell anda, låtit alla konstutövande personer lämna in verk för bedömning av en jury. Denna jury har bestått av konstnären Mats A Eriksson från Umeå och intendenten Pia Kristoffersson vid Gävle konstcentrum. Man har haft att ta ställning till 157 konstnärer och 500 verk. Enbart de siffrorna talar sitt tydliga språk – arbetsbördan måste ha varit mycket stor och tiden knapp. Därtill, att bedöma alla verk utifrån fotokopior kan knappast gjort bedömningen säkrare. Handhavandet underlättas men bildens eget unika uttryck –hur kommer det fram?

Ändå, vi får utgå ifrån att tränade bedömare av konstbilder utgått från kvalité och vilja att spegla olika uttryck som finns hos personer som på ett eller annat sätt är knutna till Västernorrland. Någon skriftlig förklaring till hur man resonerat vid uttagning finns inte tillgänglig så en kvalificerad gissning är att juryn gjort ett personligt urval. Men frågan är om inte några rader från konsthallschefen eller juryn varit på sin plats. En Y-salongs idé måste vara att spegla den konst som görs i länet, där alla, kända som okända, amatörer som proffs får en möjlighet att visa sina verk. På det sättet kan man säga att salongen historiskt sett lutar sig mot en "alla kan vara med" idé från slutet av sextioalet, en idé som blev konkret med den första Y-salongen 1970. Inom parentes kan sägas att den ideologiska modellen är en reflex ur den franska reformerade salongen från 1789 där också alla fick lämna in verk. Inte bara eliten. Med den bakgrunden kan Y-salongen ses som en rätt mixad extrakt där allas smak kan bli lite tillfredsställda samtidigt som en nypa konstnärlig jämställdhet kan anas.

Är det då en fungerande idé idag kan man fråga sig. Är inte Y-salongen ett populistiskt försök att skaka liv i något som ohjälpligt är borta? Ideologiskt överspelad och totalt passé? Här kan invändas att vissa tankar har en seglivad förmåga att överleva och sedan återvända med full kraft. Och Y-salongen är ingen dum tanke. Hur det går med Y-salongen hänger antagligen på publikrespons och politikers intresse och hur det blir i framtiden vet ingen. Inga beslut är tagna. Men antagligen också på hur man från ansvarigt håll kan utveckla konceptet, samt även vilken kvalité som denna nya Y-salong nu visar upp.

Den nuvarande salongen är en kvalitetsmässigt relativt likvärdig samling med vissa toppar, men även med några ofullgångna bilder som nästan helt faller ur ramen. Här kan man återigen fråga sig hur juryn resonerat - om det är uttryck för rena olycksfall i arbetet, eller vad. Jovisst, kan man anse att spännvidden mellan verk är intressant att ta del utav men även mångfalden måste hålla en viss nivå.

Även om många konstnärer fått rum på Midlanda så är det ändå många som saknas. Midlanda konsthall är inte stor och det finns många konstutövare i länet som kunde

ha beretts plats. Bl.a en del skulptörer, och dessa saknas nu nästan helt på denna utställning.

Här kan en anmärkning vara på sin plats. Varför har inte hela hallen utnyttjats, och då tänker jag först på omgången runt "Asarummet", och skulle inte Asarummet också kunnat utnyttjats, eller är det kanske är för heligt?

Den franske författaren Jean Cocteau lär ha sagt att det viktigaste kravet som han ställde på konstnärer var att de skulle överraska honom. Här på Midlanda är det knappast relevant att ställa det kravet men nog är så att det finns en del sidor som inte setts förut. T.ex är Lisbeths Malms installation stark och socialt engagerad men frågan är hur mycket allvaret i verket egentligen går fram till besökaren. Ett annat samhällsengagerat verk är Åsa Bergdahls tre bilder som handlar om djurfabriker. Bådas verk har stark närvaro och estetisk precision. Ett annat tredimensionellt verk är Erica Canto- Landfors som ovanligt nog är gjort av popcorn. Kulsnyggt, men med ungefär samma närvaro som just popcorn. Lika självtillräcklig är Margareta Petrés målning Röd rotation. Fyra verk av konstnärer som representerar olika förhållningsätt. Ser man vidare på måleriet så är det lätt att fastna för Williard Lundstedts tuffa färg, och även humoristiska motiv. Likaså är Herman Lohes landskap kraftfulla i sin måleristiska minimalism. När det gäller den fotografiska delen märks Kalle Åkessons färgprintar- inte egentligen som fotokonst utan snarare som registrator av vardagsnära hemmaobjekt. Som sådan är kamera ett oöverträffat verktyg, men risken för sterilitet i uttrycket är som i det här fallet alldeles uppenbar. Från det idag vanliga idébaserade färgfotografiet kan man gå till en betydligt mer ovanlig formulering nämligen tusch och stålpenna. Fastän Kjell Bolins redskap är ursprungliga och enkla visar de fullt och fast att konst inte behöver göras på något annat sätt. Enkelheten tillsammans med en konstnärlig skicklighet räcker en mycket lång väg.

Det finns mycket att se på Y-salongen som innehåller inte mindre än 86 st. verk av 44 konstnärer och det är förstås det som är meningen. Se, upptäcka och diskutera. Gör det!

JAN GRUBB